

ГОРА І ШАУРМА ВНОЧІ

«Треба буде плюнути тому чуваку в його стрьомну кепку», — думала Роня, вкотре послизнувшись на вологій траві. Цей підробіток видався підозрілим від самого початку, ще коли клієнт похапцем заплатив наперед і поїхав з міста.

Злидень пронизливо пищав, тікаючи вгору стежкою. Це допомагало не загубити його посеред дерев. Роня дратувалася. Погоня затягнулася до ночі, а вони вдвох досі не могли спіймати дрібноту. Костине важке дихання підганяло ззаду й відвертало увагу від скиглення попереду.

— Розділимось! — гавкнула йому дівчина і звернула зі стежки в хащі.

Вона порівнялася зі злиднем — його карикатурний силует миготів між деревами праворуч — і тепер вони заганяли його в глухий кут. Але ж і витривалий трапився — так далеко від гнізда, а й досі не стомився. На відміну від Кості, який поступово втрачав швидкість. Роня лайнулася і збільшила темп, наближаючись до створіння. Те запищало

пронизливіше. Роня натягнула на обличчя маску, і розпливчасті обриси навколо силуету злидня зовсім зникли, неначе той біг у пітьмі. У горлі нуртувала мисливська кров — ще трохи! Роня вже замахнулася правицею з пащею, коли раптом перечепилася об щось і клубком покотилася по землі.

Маска собаки злетіла з її голови, і світ знову став чітким. Дівчина несамовито мотнула головою в бік злидня саме вчасно, щоб побачити, як той зникає під кігтями звіроподібного чорного марева. Силует, що нагадував пса, притис лапу сильніше, ніби хотів упевнитись у смерті істоти. Але в тому не було потреби: запах гнилизни вже заполонив вологе повітря. Роня усвідомила, що весь цей час ішов дощ, а небо зовсім потемніло. Короткі мокрі пасма обліпили обличчя й шию, і вона рукою заправила їх за вуха.

Роня відразу впізнала його маску — на собачому черепі тріщина під очним отвором, цупкі шкіряні рукавиці, до яких кріпилися собачі ікла — не те що її ремінці. Чорнота навколо звіра розвіялася. Її брат зняв маску з обличчя і гидливо струснув рукою, ніби останки злидня забруднили долоню. Очі майже сяяли жовтизною — брат ще не заспокоївся після полювання. Очі Роні зараз, мабуть, горіли не менше.

— Чим ти думала? — гаркнув Ярема.

Роня не відповіла. Натомість перевірила свою маску: череп цілий, паща теж, лише трохи в багнюці — як і решта тіла. Разом з чистою свідомістю поверталися відчуття холоду і голоду.

— Я до стіни говорю?

— Ми загнали його. І я майже впіймала. Якби не ти...

— Якби не я, ти б погнала за ним туди, — брат махнув рукою вбік.

Тільки зараз вона зауважила кам'яний прохід у пагорбі, старий і майже непомітний серед дерев. Навіть прості мисливці знають, що закритий простір — невдала ідея для полювання.

— Але як? — Роня спантеличено витріщилася на мокре місце, що лишилося після злидня.

Братів гнів поступився напруженості. Злидні не мали достатньо глузду, щоб робити засідки. Зрештою, вони і сили не мали бігти так далеко від гнізда, а будинок, з якого той утікав, був за кілька кварталів. Темрява у проході ніби гуділа. Ярчуки остерігалися тунелів, полюючи на самоті. У Роні різко заболіла голова. М'язи починали нити, як завжди бувало після полювання. Вона зняла рукавицю-пащу і вчепила за пояс.

— Як ти мене знайшов? — змінила тему.

— Вертався з офісу, коли побачив двох ярчуків, що біжать на Лису гору.

— Ага, вночі, — докинула Роня саркастично.

Брат скреготнув зубами і хотів щось відповісти, аж раптом до неї дійшла друга частина його слів.

— Куди, ти сказав, біжать?

Ярема зиркнув на неї.

— Ми на Лисій горі.

***

Роня зірвала великий лопух і витерла ним від болота спочатку долоні, а тоді зброю. Після стрімкого спуску вона вся була покрита глевкою землею, Костя плівся позаду ще жалюгідніший. Він заблукав і ледь не лишився ночувати на горі.

— Там відкрите місце з ідолом, а біля нього лавки, столики, — розповідав він дорогою, — не найгірше місце, де я ночував. І все за законами карантину.

Їй ідея ночувати на язичницькому капищі не подобалася. Дзвінка якось розповідала, що там досі проводять обряди, що неподалік колись водилися і русалки, поки озеро не висохло, що відьми збирали тутешні трави на Лисій горі. Важкий дух і втома тиснули на плечі, гора досі нависала позаду, затягувала темрявою і шелестом гілля. «Як Дзвінка це витримує?» Роня кістками відчувала силу тої місцини. До того ж її турбувала дивна поведінка злидня. Що так тягнуло його до гори, звідки така витривалість?

— Тут поряд нема «Макдональдса», — розчаровано констатував Ярема.

Він вчинив мудріше і спустився довшою й пологішою стежкою, ще й обігнав їх із Костею, і тепер на їхньому тлі блищав чистотою, наче полірована куля, — його зачепив лише дощ.

— Я знаю тут точку з шаурмою, — відразу мовив Костя, ігноруючи скривлене лице Яреми.

Той промовчав — не до таких страв він звик удома, але Роня була надто стомлена, щоб ще й шукати заклад, достойний Яреминих вимог.

— Нас все одно не пустили б у приміщення, — кивнула на їхні з Костею ноги, по коліна вимазані в багнюці.

— *Вас* не пустили б, — гмикнув брат, але пішов за Костею.

У Роні теж забурчало в животі. Дощ намочив усі лавки біля кіоска, та після погоні й глинистого схилу це вже не мало значення. Лише Ярема їв стоячи, сховавши рукавички і трохи нахилившись, щоб жир із шаурми не потрапив на одяг. Роня обгорнула їжу серветками як могла, але все одно забруднилася й тут. Дівчина сподівалася, що брат піде, щойно вони повернуться до цивілізації, та він уперто ігнорував її мовчазні натяки. Костя доїв першим і тепер облизував блискучі від соусу пальці.

— Ми ж навіть руки не помили, — скривилася Роня.

— Фігня, запорожці он землею рани заживляли, нічо мені не станеться, — відмахнувся той.

Костя, їхній далекий родич, що виріс у Вільнянську, був адептом філософії запорозьких козаків. На жаль, сюди входило і вживання психотропних речовин, по-простому травки, якою він захопився ще з підліткового віку. Такий «козацький» стиль життя і привів його до звільнення з родинної фірми Яреми з Ронею і непевних заробітків. Та хіба їй судити, якщо останні роки вона шукала роботу разом з ним?

Напарник витер руки об штани і пішов по добавку. Роні здалось, вона помітила гримасу про-

давця шаурми навіть за блакитною маскою. Вона також доїдала, обережно тримаючи шаурму, не бажаючи забруднитися ще більше. Тіло вже наливалося втомою, як стиглий фрукт соком. Доходило до півночі, і навіть продавець, віддавши Костине замовлення, промовисто попшикав прилавок санітайзером і зачинив кіоск. Якби не хащі Лисої гори, вони впоралися б швидше. Від згадки про старий тунель у землі шкірою пішов мороз.

Роня не хотіла ділити гроші за злидня, поки брат нависає збоку, тож потай раділа, що вони з Костею тиждень тому наполягли на передоплаті цієї халтурки. Костя таки вловив промовистий Яремин погляд і різко згадав, що мусить встигнути на останній поїзд метро, хоч вона знала, що йому звідси додому пів години пішки. Мить — і напарник розчинився у мжичці.

Яреми вона спекалася аж біля під'їзду.

— Її припарками аж сюди несе, — скривився він і пішов, зворохобивши сестрі таке саме коротке, як у нього, волосся на прощання.

Роня вирішила не казати йому, що подруга сьогодні на нічній зміні. Усю дорогу втома, вкупі з присутністю старшого брата, тиснула, тягнула руки донизу, і заки дівчина дійшла до квартири на третьому поверсі, ноги вже ледве човгали по підлозі.

У коридорі було темно і пахло хвоєю. Кішка не приходила, інакше зустрічала б біля дверей. Роня роззулася й кинула одяг на підлогу. У самому спідньому, з черепом та пащею в руці, попростувала скрипучим паркетом до своєї кімнати, поклала зброю на тумбочку і впала в ліжко. Відключилася майже відразу. А на світанку її розбудив звук розбитого скла. Посеред кімнати на килимі лежали уламки люстри.